

De blijde intrede te Weesemael

Bravo Laudanum, de burgemeester van Weesemael, in het Hageland — die te dom was om op fatsoenlijke wijze te helpen donderen, maar veel gouden stukken van zijn vader had geërfd; die krom liep als een versleten kram, maar een der rijkste meisjes van het dorp had gehuwd, omdat het geld recht maakt wat krom is; die eigenlijk Bravo Laudanum heette maar sinds hij aan 't hoofd van Weesemael stond, zijn naam verlatijnd had, -- Bravo Laudanum zat in zijnen grooten zetel, bij de in lood gezette ruitjes zijner pronkkamer te knikkebollen, toen de schrijver van het dorp binnen kwam gestormd en den burgemeester toeriep:

— Hij komt!

Laudanum, zoo plotseling uit den zoeten sluimer gerukt, zette een paar groote, verdwaasde oogen op.

— Wie komt er?

De sekretaris, Lieven Stroop, was op een stoel neergezonken en hijgde naar zijn adem.

— De keizer, kon hij eindelijk uitbrengen.

— Wat keizer?

— Keizer Karel.

De burgemeester sprong zoo snel uit zijnen zetel, als hij nog nooit sneller ergens uitgesprongen was, en naar Lieven hinkende, snauwde hij hem toe:

— Zijt ge zot aan 't worden, kerel!

— Ik zeg u. dat hij komt.

— Hoe weet gij het?

— Ik heb hem gezien.

— Wie gezien, wat gezien?

Bravo Laudanum had den sekretaris bij den schouder gegrepen en schudde hem heen en weder terwijl hij woedend kreet:

— Gaat ge nu eindelijk zeggen wat ge er van weet!

— Ge laat me den tijd niet, burgemeester.

— Spreek!

— Sus van den molen...

— Ik wil weten, hoe ge den keizer gezien hebt.

— Laat me dan alles zeggen, in Gods naam. Sus van den molen, die bij de soldaten gestaan heeft, en die den keizer zoo goed kent als ik mijne moeder, heeft mij te Aarschot in eene herberg binnengeropen...

— Dat gaat me niet aan!

De sekretaris vervolgde kalm, alsof hij dien uitroep niet had gehoord:

— En Sus van den molen heeft me gezegd: Ziet ge dien ridder daar, die met nog drie, vier man aan gindsche tafel zit. — Ja, zei ik zoo. — Ehwel, zei Sus van den molen, dat is Keizer Karel. — Ge weet niet wat ge vertelt, zei ik. — Ik heb daareven met hem gesproken, zei Sus van den molen; hij kende mij nog van in den tijd toen ik soldaat was. — Ge wilt me voor den aap houden, zei ik. — Kom eens meê, zei Sus van den molen. En ik ging meê en Sus van den molen, zei tot den keizer: Majesteit dat is de schrijver van Weesemael. — Zoo, zei de keizer, dat valt mede. Ik ga van hier naar Weesemael, en hij knikte heel vriendelijk. Tot straks, zei hij zoo. Ik heb mijn paard laten opzadelen en ben vierklauwens naar hier komen rijden. Binnen een half uurtje is de keizer hier. Nu weet gij het al.

— Dat is erg, zei Laudanum, die kalm geworden was. Dit is drommels erg.

— 't Is eene eer voor onze gemeente.

Laudanum trok zijn voorhoofd boven zijnen neus samen en na eenige stonden te hebben nagedacht, sprak hij, langzaam op ieder woord drukkende:

— Lieven Stroop, sekretaris van Weese-

mael, weet gij hoe een keizer ontvangen wordt?

— Ja, burgemeester, ja, dat weet ik.

— Zeg het dan, ezel.

— Al de menschen komen aan den ingang der gemeente, in hun Zondagspak, met den burgemeester aan het hoofd, en de kleine meisjes strooien bloemen voor den keizer terwijl het kanon wordt afgeschoten. Dan spreekt de burgemeester eene welkomstrede uit en... dan... ja... dan is de keizer ontvangen.

— De dorpelingen zullen bijeengeroepen worden, dat is goed; ik zal aan hun hoofd staan, dat is ook goed; de kinderen zullen bloemen strooien, dat is weer goed, maar een kanon bezitten we niet, en hoe kunt ge een kanon afschieten, dat ge niet bezit, zeg me dat eens, Lieven Stroop, secretaris van Weesemael.

— Dat kan niet, burgemeester, maar in plaats van de kanonschoten kunnen de boeren «heil den keizer» roepen, zoo luid als kanongebulder.

— Zoo luid zullen ze moeten roepen, maar eene welkomstrede ken ik niet, en hoe kunt ge eene welkomstrede uitspreken, die ge niet kent, vertel me dat eens, Lieven Stroop, secretaris van Weesemael.

— Dat is onmogelijk, burgemeester, maar ik heb al eens hooren zeggen, dat er bij de ontvangst van een vorst gezongen wordt, en daar gij eene goede stem bezit, zoudt ge de welkomstrede wel kunnen vervangen door een liedje.

— Lieven Stroop, secretaris van Weesemael, er zit meer verstand in uwen kleinen vinger, dan in al de koppen van heel 't dorp, mijn kop uitgezonderd. Roep nu de Weesemaelenaars bijeen en geef hun den vereischten uitleg. Ik ga me kleeden en kom dadelijk. We zullen den keizer eens een ontvangste geven, gelijk hij in Brussel nooit een heeft gezien!

Een kwartuurs later was al wat te Weesemael beenen bezat, aan den inkom van het dorp bijeen, en allen luisterden met volle aandacht naar Lieven Stroop, die in volgender voegé het woord voerde:

— Zoodra de keizer komt, moeten de meisjes met hunne mandjes vooruitreden en bloemen op den grond strooien. Niemand mag een woord zeggen. Ge moet mij goed in het oog

houden. Zoodra ik de hand aan mijn oor breng, begint ge: «Leve de Keizer!» te roepen, zoo luid als ge maar kunt, en als de burgemeester teeken doet, zwijgt ge weer. Goed verstaan, hé?

De boeren knikten ja, en Stroop trad den burgemeester tegemoet, die rijk gekleed en den kop in de lucht kwam aangestapt.

— Alles is in regel, zei de sekretaris.

Het duurde niet lang, of in de verte werd op de baan een stofwolk gezien, en eenige stonden later was de keizer en zijn gevolg genaderd.

De vorst en de hovelingen bleven te paard en de meisjes met de bloemen bestrooiden den grond voor Karel.

De burgemeester trad vooruit, boog eenige malen tot bijna tegen den grond, plaatste zich dan voor den keizer, wierp het hoofd in den nek en zong met forsche stem:

Als de oogst is binnengetreden;

Zij gaan met hunne boerinnen te bier,

En zij maken...

Nu wilde het toeval — dat steeds gereed is om de menschen in de plechtige oogenblikken een kwade poets te spelen — dat eene vlieg zich nederzette op de oorschelp van Lieven Stroop en dat deze met de hand het diertje andere ooren deed opzoeken.

De dorpelingen hielden allen het oog op den secretaris gericht, wachtende op het teeken, en niet zoodra had de man de hand aan het oor gebracht, of daar brulden allen, zoo luid het hun longen toelieten:

— Leve de keizer!... Leve de keizerrr!...

De burgemeester bleef steken en wierp woedende blikken op zijne medeburgers.

Lieven Stroop's gelaat kreeg eene pioenroode kleur en hij kreet.

— Ezels!... Potuilen... Houdt uwe bakhuisen gesloten!... Stilte!... Zwijgt...

Het duurde een tijd eer de brullende Weesemaelenaars tot zwijgen waren gebracht.

Keizer Karel lachte hartelijk en als de stilte hersteld was, sprak hij tot den burgemeester:

— Ga voort, ik bid u, heer burgemeester.

Die vriendelijke woorden brachten Laudanum weer op zijnen stek en hij herbegon met luide stem:

De boerkens smelten van vreugd en plezier,

Als de oogst is binnengetreden;

Zij gaan met hunne boerinnen te bier

En zij maken zeer goeden sier,
De bezem steekt ten venster uit;
Men danst er, men speelt er al op de fluit.

Zij dringen wringen,
Zij kneden haar leden,
Om niet te zijn te vet;

Op potten en pannen,
Op glazen en kannen,
Op allerlei geluid,

Het haar gepoeijerd, opgedaan,
Dat moet à la nieuw mode staan,
Met krulletjes, frulletjes, strikjes en lintjes,
Zoo ziet men die poppetjes gaan!

Op messen, op schuppen, op zoutevat,
Op hangel, op tangel, op dit en op dat,
Op 't trommeltje rom, dom, domme, dom,
Op keteltjes, lepeltjes: tikke, tik tank.
En dat duurt er den heelen nacht lank.

— Zoo gaat het inderdaad in de stad, sprak
de keizer. De dichter van het lied weet er iets
van. Ik ben u zeer dankbaar, heer burge-
meester, dat ge mijn gevolg...

— Dat is zeer schoon, heer burgemeester,
zei Keizer Karel, en ik...

— Ik kan er hem niet genoeg van laten
hooren, dacht Laudanum. Wie weet schenkt
hij mij het gulden vlies niet.

— 't Is nog lang niet gedaan, mijnheer de
keizer, onderbrak Laudanum, door de loftui-
ging opgezet. Tweede koeplet:

En met stentorstem onderbrak hij ten
tweede malen zijnen vorst, met een:

Het opgetooide juffersgeslacht
Dat ziet men binnen de steden,
Dat zoekt nog altijd nieuwe dracht,
Schoon dat er eenieder meê lacht.
Zij zitten heele uren voor 't toilet
Eer haar coiffuur is opgezet:

— Derde koeplet:
De muzikant al zingt hij galant,
Het geldeken moet zijn verslonden;
Hij zit straks met de kan in de hand
Om te blusschen zijn dorstigen brand.
't Is al van :«ut, ré, mi, fa, sol»,
Ja, tap nog eens een pintje vol!
«Alegro, piano», zij drinken «lantano»;
Zoo krijgen zij 't in den bol,

Daar is nu heel 't concert verbruid,
Den eenen die zingt er den anderen uit:
Zij spelen, zij krauwen men zou er van
[grauwen.

De bas, violist en de orgelist mist:
Daar ligt de muziek verkwist.

Was het nu de keizer die smaak kreeg in het lied van den Burgemeester? Verlostigde Zijne Majesteit zich in de dorpelingen, die hem gapend aankeken en zich zoo stil hielden als muisjes, sedert den uitval van den secretaris? Schepte Keizer Karel er behagen in, zijne hovelingen het liedje van Laudanum tot het einde te doen aanhooren, wijl hij bemerkte, dat de edele heeren hem ondervragend aankeken, om er een einde aan te maken?

Niemand heeft het ooit geweten, maar als die stroof van het liedje ten einde was, klapte de vorst in de handen en riep:

— Bravo, burgemeester!... Bis!... Bis!...

Bavo Laudanum keek den keizer dom aan, die nog eens herhaalde:

— Bis, burgemeester! Bis!

Tusschen de tanden sprekend, den mond schuin getrokken naar Lieven Stroop, mompelde de burgemeester:

— Wat is dat?... Wat beteekent dat?...

En op dezelfde wijze, tusschen de tanden mompelend, den mond schuin getrokken naar Laudanum, antwoordde de secretaris:

— Bis, dat wil zeggen nog eens. Zing voort.

Dadelijk viel de burgemeester weer aan het zingen, nog luider dan te voren:

De keizers dienaar en soldaat
Zijn zulke rauwe gasten;
Zij doen zoo menig landsman kwaad,
Als het op een plunderen gaat!
Maar als de trommel alarm slaat,

En 't leger in slagorde staat,
Voor vlammen en vieren
Uit grove mortieren,
Zoo menig het leven er laat;

Het kruit en lood dat vliegt als kaf,
Van armen, van hoofd, van 't leven beroofd,
Daar onder den voet gestampt in het bloed,
Daar ligt die kloeke moed!

— Bravo, zei de Keizer, dat is weer goed...
Hoelang is dit liedeken wel, burgemeester?

— Nog zeven-en-twintig koepletten, mijnheer de keizer...

— Neen, zooveel tijd heb ik niet. Ik dank u voor de schoone ontvangst, met bloemen en feestgezang en zal het nooit vergeten. Mag ik weten, wie de inrichter van deze blijde intriede is?

— Zeker, Majesteit, sprak Lieven Stroop. die vooruit trad. Ik heb dat gedaan.

— Dat is mijn secretaris, zei Laudanum.

— Goed gereed gemaakt, vervolgde de vorst. Ziehier heer secretaris, eene beurs voor u, als blijk mijner erkentenis.

Lieven Stroop nam de beurs en kreeg plots een eerlijken inval.

De invallen maken de groote mannen.

— Bis, Majesteit, riep hij, Bis!...

De keizer lachte recht hartelijk. Hij keerde zich tot een zijner hovelingen en sprak:

— de Lalaing, geef hem uwe beurs.

De aangesprokene legde het gevraagde in de uitgestoken hand van Lieven.

En, zich tot dezen laatsten wendende, zei keizer Karel, glimlachende:

— Ik ben ten zeerste tevreden, heer secretaris, dat ik slechts een stroof gebisseerd heb. 't Zou me op 't laatste te duur kosten!...

De Vroolijke Daden van Keizer Karel

(Volledige uitgave)

VLAAMSCHE BOEKHANDEL. — ANTWERPEN.